

דף יב.

עין משפט א. הרמב"ם הל' תפילה ונשיאת כפים פ"ג הי"א

הָיוּ לְפָנָיו שְׁתֵּי תְּפִלוֹת שֶׁל מְנַחָה וְשֶׁל מוֹסְפִין לְמִתְפַּלֵּל שֶׁל מְנַחָה וְאַחַר כֵּן מִתְפַּלֵּל שֶׁל מוֹסְפִין. וַיֵּשׁ מִי שְׁמוּרָה שְׂאִין עוֹשִׂין בְּצַבּוּר כֵּן כְּדֵי שְׁלֹא יִטְעוּ:

שו"ע או"ח סימן רפו פעיף ד

ה. ה. היו לפניו ב' תפלות של מנחה ושל מוסף שעדיין לא התפלל כגון שאיחר מלהתפלל עד שש שעות ומחצה שהוא זמן מנחה, צריך להתפלל של מנחה תחלה ^מ ואח"כ של מוסף.

הגה: ואם הקדים של מוסף יצא.

ה. ו. י"א דמתפלל מנחה היינו שצריך להתפלל שתיהן כגון שרוצה לאכול ואסור לו לאכול עד שיתפלל מנחה כי הגיע זמנה ^ג, אבל אם אינו

ל. כסף משנה: היו לפניו שתי תפלות כו'. ברייתא פרק תפלת השחר (דף כ"ז.). פלוגתא דת"ק ורבי יהודה ופסק רבי יוחנן כת"ק, והכריח ה"ר יונה דמנחה הנזכרת כאן היינו מנחה גדולה וכבר הוקשה לפוסקים ז"ל מה שהיו נוהגים ביה"כ שאחר שהגיע זמן המנחה היו מתפללים מוסף קודם. וכתבו ה"ר יונה והרא"ש ז"ל דהא דהיו לפניו שתי תפלות היינו דוקא שרוצה להתפלל מיד שתיהן כגון שרוצה ליכנס לסעודה גדולה וא"א לו ליכנס עד שיתפלל הילכך תפלת המנחה שהיא תדירה וגם עיקר זמנה אז קודמת אבל אם אינו צריך עתה להתפלל תפלת המנחה יכול להקדים תפלת המוספים. ומ"ש רבינו ויש מי שמורה וכו' הוא להנצל מקושיא זו של יה"כ דכיון דבצבור הוא אין עושין כן כדי שלא יטעו ויבא איזה יחיד מהם ביום אחר קודם שתגיע זמן המנחה להתפלל תפלת המנחה ואח"כ תפלת המוספין. והנכון לקצר בפיוטים בתפילת השחר ולכוין להתחיל להתפלל תפלת המוספין קודם שיגיע זמן מנחה גדולה וכן אנו נוהגים:

מ. שהיא תדירה ותדיר קודם, לבוש. ואף שבסי' רל"ב פסק דאין להתפלל לכתחלה מנחה גדולה, י"ל כאן כיון שצריך להתפלל מוסף צריך להקדים מנחה כיון שזמנה הוא, מ"א ס"ק ג'.

נ. והיום שסומכין על קריאת הגבאי לביהכנ"ס א"צ להתפלל מקודם מנחה תחלה, מ"א ס"ק ג'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

צריך עכשיו לאכול ואינו חייב במנחה מיד, יכול להקדים מוסף.

הגה: מ"מ אם הגיע זמן מנחה קטנה יתפלל מנחה תחלה.

ה. ז. יש מי שהורה שאין עושין כן בצבור להקדים מנחה למוסף, כדי שלא יטעו.

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו הי"ב
עין לעיל דף יא: עין משפט א

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פט"ו ה"ד

בְּהֵמַת הַשְּׁתַּפִּינ׳ שֶׁהִקְדִּישׁ אֶחָד מֵהֶן חֲצִיָּה שְׁלוֹ ע׳ וְחֲזֹר
וְלָקַח חֲצִיָּה הָאַחֵר וְהִקְדִּישׁוּ הָרִי זֹו קִדְשָׁה וְקָרְבָּה. אָף

ס. אבל ביחיד לעולם מקדים מנחה כסברא ראשונה, אך לפי דברי האר"י ז"ל יש לפסוק כסברא השניה ותפלת מוסף לעולם קודם מנחה אפי' ביחיד אם אינו רוצה לאכול קודם מוסף, כה"ח אות ל"ו.

ע. כסף משנה: בהמת השותפין שהקדיש אחד מהם חציה שלו וכו'. בפ"ק דזבחים (י"ב:): ובפ' בתרא דכריתות ופרק כיצד מערימין ופ"ק דקידושין (דף ז') א"ר יוחנן בהמה של ב' שותפין הקדיש חציה וחזר ולקח חציה והקדישה קדושה ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה ש"מ תלת שמע מינה בעלי חיים נדחים וש"מ דיחוי מעיקרו הוי דיחוי ושמע מינה יש דיחוי בדמים. ובפרק מי שהיה טמא (פסחים צ"ח) קאמר גמרא על מתני' דהמפריש נקבה לפסחו דשמע מינה הני תלת דר' יוחנן, ורבינו שפסק דלא כוותיה משום דבפרק שני שעירי (דף ס"ד) פליג רב עליה דר"י ואמר בעלי חיים אינם נדחים ואמרינן בגמ' דמתני' דיקא כרב דקתני אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו ואידך כדקאי קאי ובתר הכי מתיב מדתנן ועוד אמר ר' יהודה נשפך הדם ימות המשתלח וכו' בשלמא לרב בהא פליגי ר' יהודה ורבנן אלא לרבי במאי פליגי אמר רבא הא אמרינן דיקא מתניתין כוותיה דרב ובתר הכי קאמר גמרא (דף ס"ה) ואיכא דקא מותיב הכי ועוד אמר ר' יהודה נשפך הדם ימות המשתלח וכו' בשלמא לרב רישא פליגי בחטאת הצבור וסיפא פליגי בבעלי חיים אלא לר"י מאי. ועוד קשיא וכיון דמתניתין דיקא כרב נקטינן כוותיה ואע"ג דמתניתין ר"פ מי שהיה טמא דייקא כר' יוחנן י"ל דההיא כר"י דיחידאה הוא. ועוד דבפרק קדשי קדשים (דף נ"ט) אמרינן דר"ש ב"ר ור' ישמעאל ברבי יוסי ס"ל כרב ועוד דבפרק התערובת (דף ע"ג) אמרינן דסתם מתני' דקינים כמ"ד בעלי חיים אינם

עַל פִּי שְׁמַתְחֻלְתָּהּ דְּחֻוּיָהּ הִיְתָה כְּשֶׁהִקְדִּישׁ חֻצִּיהָ אֵין
הַדְּחֻי מֵעֲקָרוֹ דְּחֻוּי וְאַף עַל פִּי שֶׁהוּא קִדְּשֵׁת דְּמִים
הוֹאִיל וְהִיא בְּעֲלֵי חַיִּים אֵין בְּעֲלֵי חַיִּים נִדְּחִים. וְהִרִי
נִרְאִית כְּלָה לְהִקְרָבָה לְפִיכָף תִּקְרַב וְעוֹשֶׂה תְּמוּרָה:

דף יב:

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' שוגגות פ"ג ה"י

מִי שֶׁשָּׁגַג וְהִפְרִישׁ חֻטָּאתוֹ * וְאַחַר כֵּן נִעְשָׂה מוֹמָר וְחָזַר
בְּתִשׁוּבָה אוֹ נִשְׁתַּטָּה וְחָזַר וְנִשְׁתַּפָּה. אֵף עַל פִּי שֶׁנִּדְּחָה
הִקְרָבָן בִּינְתִים הִרִי זֶה חָזַר וְנִרְאָה שֶׁאֵין בְּעֲלֵי חַיִּים
נִדְּחִין כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת פְּסוּלֵי הַמְּקַדְּשִׁין לְפִיכָף
יִקְרִיבָנָה עֲצָמָה. וְכֵשֶׁם שָׁאֵם נוֹלַד בּוֹ מוֹם עוֹבֵר וְנִתְרַפָּא
יִחָזַר לְכַשְׁרוֹתוֹ כֵּן אִם נִדְּחוּ הַבְּעָלִים וְחָזְרוּ וְנִרְאוּ יִקְרַב:

נדחים. מ"כ בשם המאירי אע"פ שהוא קדושת דמים אין לשון זה ברור אצלי שהרי בשאין
בה אלא קדושת דמים ראוי לומר יותר שלא ידחה עכ"ל:

פ. כסף משנה: אין יוה"כ ולא החטאת וכו'. בפ"ק דכריתות (דף ז') פלוגתא דר"י ור"ל
ופסק כר"י ואביי ורבא נמי סברי כר"י

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com